

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **JUDr. L. G.**
sídlem ...
zastoupena JUDr. Vladimírem Dvořáčkem, advokátem
sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní 118/16, Praha 1
zastoupena JUDr. Janem Sykou, advokátem
sídlem Školská 1736/12, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 21. 9. 2017,
č. j. K 133/2012 - 238,

takto:

- I. Rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 21. 9. 2017, č. j. K 133/2012 - 238, a rozhodnutí kárného senátu kárné komise žalované ze dne 9. 9. 2016, č. j. K 133/2012 - 209, **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám JUDr. Vladimíra Dvořáčka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně byla napadeným rozhodnutím odvolacího kárného senátu žalované shledána vinnou tím, že poté, co v přesně nezjištěný den v polovině roku 2010 uzavřela s A. J. (dále jen „**klient**“) smlouvu o poskytování právních služeb, jejímž předmětem bylo zastupování klienta ve věci vypořádání společného jmění manželů, převzala zastupování klienta v řízení vedeném u Okresního soudu Brno – venkov sp. zn. 4 C 162/2011, o vypořádání SJM zaniklého dnem 10. 11. 2008, kdy nabyl právní moci rozsudek o rozvedení manželství klienta s M. D., a následně v zastoupení klienta uplatnila jeho nároky až dne 1. 12. 2011, tedy po uplynutí tříleté lhůty dle § 150 odst. 4 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „**obč. zák.**“). Dle napadeného rozhodnutí žalobkyně tímto skutkem nechránila práva a oprávněné zájmy klienta a neřídila se jeho pokyny a při výkonu advokacie nejednala svědomitě a důsledně nevyužila všechny zákonné prostředky a v jejich rámci neuplatnila v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládala za prospěšné. Tím se dopustila porušení § 16 odst. 1 a 2, a dále § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, (dále jen „**zákon o advokacii**“) ve spojení s čl. 4 odst. 1 pravidel profesní etiky žalované. Za toto kárné provinění ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 10 000 Kč.
2. Žalobkyně má za to, že v rámci kárného řízení došlo k celé řadě procesních pochybení, zejména dle jejího názoru nebyl dostatečně jasně vymezen skutek, a v důsledku toho nebyl ani dostatečně zjištěn skutkový stav. Nebylo prokázáno, že by žalobkyně včas od klienta byla informována o existenci konkrétních nároků, které by poté zaviněně neuplatnila v řízení před soudem.

II. Napadené rozhodnutí

3. Odvolací kárný senát ve věci napadeným rozhodnutím rozhodl již podruhé. Nejprve byla žalobkyně zproštěna kárného obvinění rozhodnutím kárného senátu ze dne 24. 9. 2013 (zároveň byla shledána vinnou jiným skutkem, jehož se však nynější soudní řízení netýká). Odvolací kárný senát následně k odvolání kárného navrhovatele prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil kárnému senátu I. stupně k novému projednání (zároveň ohledně druhého skutku, jehož se řízení před soudem netýká, žalobkyni zprostil kárného obvinění).
4. Kárný senát I. stupně následně žalobkyni shledal vinnou a uložil jí pokutu ve výši 25 000 Kč. K odvolání žalobkyně potom odvolací kárný senát nyní napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí zrušil a znovu sám rozhodl tak, jak je uvedeno v úvodu tohoto rozsudku.
5. Odvolací kárný senát dospěl k závěru, že kárný senát I. stupně provedl řádné dokazování, včetně doplnění, k němuž došlo po zrušení jeho prvního rozhodnutí, a důkazy hodnotil vnitřně bezrozporně. Popis skutku byl dle odvolacího kárného senátu také dostatečně konkrétní, protože nároky, jež měla žalobkyně za klienta opožděně uplatnit, byly specifikovány odkazem na podání ze dne 1. 12. 2011. Jelikož v tomto podání byly uplatněny zcela konkrétní nároky, nelze mít o jejich určení pochyb.
6. Dále odvolací kárný senát uvedl, že subjektivní stránka kárného provinění v projednávané věci „*nehraje žádnou roli*“, a to „*s ohledem na konstrukci povinností advokáta vůči klientovi*“. Žalobkyni nebylo kladeno za vinu, že by se deliktu dopustila v přímém úmyslu, ale pouze ve formě vědomé nedbalosti. Odvolací kárný senát považoval za přesvědčivou svědeckou

výpověď klienta žalobkyně, která byla vnitřně bezrozporná a souladná s údaji uvedenými v jeho původní stížnosti, která byla podkladem pro zahájení kárného řízení. Stejně tak byla důvěryhodná i výpověď svědkyně J. O., která byla v době spáchání skutku klientovou družkou (dále jen „**klientova družka**“). Z výpovědi klienta a jeho družky, která spolu s ním komunikovala s žalobkyní, vyplynulo, že ačkoliv nejpozději v červenci roku 2011 měla žalobkyně k dispozici všechny doklady potřebné pro uplatnění nároků klienta, uplatnila tyto nároky až při ústním jednání soudu dne 1. 12. 2011. Odvolací kárný senát považoval za důvodné pochybnosti vyslovené žalobkyní ohledně důvěryhodnosti klientovy svědecké výpovědi s ohledem na jeho deprese a mozkovou mrtvici.

7. Dle odvolacího kárného senátu bylo sice prokázáno, že klient žalobkyni včas dodal podklady prokazující nároky, které chtěl vůči bývalé manželce uplatnit, tato otázka je však pro vinu žalobkyně podružná. Její provinění totiž spočívalo v tom, že nároky neuplatnila, tedy že v zastoupení svého klienta neuplatnila příslušná tvrzení. I kdyby klient žalobkyni nedodal příslušné důkazy, mohla jej poučit o tom, že v řízení před soudem lze uplatnit příslušná tvrzení, která však později bude nutné prokázat. Žalobkyně dle odvolacího kárného senátu neuvedla, proč se o takové řešení alespoň nepokusila.
8. Odvolací kárný senát také považoval za nedůvodnou námitku žalobkyně, že má právo na odlišný právní názor, než který v řízení zaujal soud. V daném případě však existence tříleté lhůty pro uplatnění práv jednoznačně a nesporně vyplývala ze zákona, a nelze si tedy představit, že by žalobkyně na existenci či běh této lhůty měla odborně zdůvodněný odlišný právní názor.
9. Odvolání bylo důvodné jen ohledně poukazu na délku kárného řízení. Jelikož toto řízení trvalo déle než pět let, přistoupil odvolací kárný senát ke snížení pokuty o více než jednu polovinu.

III. Žaloba

10. Žalobkyně zaprvé uvedla, že popis skutku, jímž byla shledána vinnou, není dostatečně určitý, což jí znemožnilo účelně se hájit. V popisu skutku totiž není konkrétně uvedeno, které nároky měla žalobkyně za klienta uplatnit. Odvolací kárný senát se dále dle žalobkyně dopustil chyby, když při hodnocení důvěryhodnosti svědecké výpovědi klientovy družky uvedl, že nebyla v civilním řízení soudním vyslechnuta jako svědkyně, ačkoliv ve skutečnosti vyslechnuta byla. Právní hodnocení věci bylo dle názoru žalobkyně také zcela nepřesvědčivé.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobkyně

11. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl. Uvedla, že skutek byl dostatečně konkretizován, a to prostřednictvím odkazu na podání ze dne 1. 12. 2011, v němž žalobkyně za klienta uplatnila zcela konkrétní nároky. Dle názoru žalované bylo dostatečně prokázáno i zavinění žalobkyně ve vztahu ke včasnému neuplatnění nároků. Ze svědeckých výpovědí klienta a jeho družky vyplynulo, že žalobkyně o nárocích, které měla uplatnit, věděla již od roku 2009, a svévolně je ve tříleté zákonné lhůtě neuplatnila. Výslech klientovy družky v řízení před civilním soudem byl dle žalované pro kárné řízení zcela irelevantní, neboť se týkal skutečností rozhodných pro posouzení existence nároků uplatněných klientem v civilním řízení, nikoliv okolností uplatnění těchto nároků v řízení před soudem, o něž se jedná v kárném řízení. Žalovaná odkázala na skutkové i právní hodnocení obsažené v napadeném rozhodnutí a uzavřela, že bylo vydáno v souladu se zákonem.

12. Žalobkyně na vyjádření žalované reagovala replikou, v níž setrvala na své argumentaci prezentované již v žalobě. Zdůraznila, že skutek nebyl vymezen dostatečně určitě. Žalovaná se také dle žalobkyně ve vyjádření k žalobě vyhýbala vyjádření ke zjevným pochybením odvolacího kárného senátu.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. Žaloba je důvodná.
15. Soud rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť napadené rozhodnutí bylo zrušeno proto, že bylo založeno na skutkovém stavu, který neměl oporu ve spise.
16. Žalobkyně zaprvé namítala, že popis skutku uvedený v napadeném rozhodnutí nebyl dostatečně určitý. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, popis skutku musí být ve správním trestání vždy (i v případě disciplinárních deliktů) specifikován „*tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným*“, neboť „*je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným*“. Městský soud dospěl k závěru, že popis skutku obsažený ve výroku napadeného rozhodnutí trpí nedostatky, avšak tyto nedostatky nejsou natolik závažné, aby vedly k jeho nepřezkoumatelnosti.
17. Zaprvé je třeba se pozastavit (nad rámec žalobních bodů) nad skutečností, že jméno klienta žalobkyně uvedené v popisu skutku je anonymizováno a uváděny jsou pouze iniciály „A. J.“. Všechny osoby, které se s plným zněním kárného rozhodnutí seznamují, tedy členové senátu, kárný žalobce i kárně obviněná, zcela zjevně jméno dotčeného klienta znaly a znát musely. Je tedy stěží pochopitelné, proč by jeho jméno mělo být v originále rozhodnutí anonymizováno. Tento postup je tím méně pochopitelný, že jméno vyslechnuté svědkyně je v odůvodnění rozhodnutí uvedeno celé, aniž by bylo zřejmé, proč by její osobní údaje měly požívat nižší úrovně ochrany.
18. Jméno klienta, v jehož věci se žalobkyně měla dopustit pochybení, je pochopitelně pro individualizaci skutku rozhodující, a mělo by být tedy uvedeno celé. Na druhé straně však napadené rozhodnutí pouze z důvodu tohoto pochybení nebylo nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť z kontextu celého rozhodnutí a jiných konkrétně uvedených údajů v popisu skutku, zejména spisové značky příslušného řízení před Okresním soudem Brno – venkov, bylo jednoznačně identifikovatelné, ke které věci kterého klienta se skutek vztahoval. Uvedené pochybení tedy nevedlo ke zrušení napadeného rozhodnutí.
19. Žalobkyni je dále třeba přisvědčit, že odvolací kárný senát (a před ním i kárný senát I. stupně) pochybil, když v popisu skutku neuvedl, které konkrétní nároky měla žalobkyně v zastoupení svého klienta v civilním řízení uplatnit. Podstata postihnutého skutku spočívá v tom, že žalobkyně dle zjištění kárných senátů byla včas informována o konkrétních nárocích, které chtěl klient v soudním řízení uplatnit vůči své bývalé manželce, avšak před uplynutím zákonné lhůty je neuplatnila. Specifikace neuplatněných nároků je tedy

nezbytná pro to, aby bylo možné přezkoumat, zda žalobkyně jejich neuplatnění zavinila, nebo nikoliv. Odvolací kárný senát měl za to, že postačí odkaz na podání ze dne 1. 12. 2011 učiněné v řízení před civilním soudem, v němž žalobkyně v zastoupení klienta konkrétní nároky uplatnila. Soud je přesvědčen, že popis rozhodujícího elementu skutku prostřednictvím odkazu na listinu založenou ve spise je nevhodný. Jelikož však v listině, na niž výrok napadeného rozhodnutí odkazuje, skutečně byly uplatněny konkrétně identifikované nároky, lze daný popis skutku považovat za hraničně přezkoumatelný.

20. Je ale třeba vzít odvolací kárný senát za slovo a přezkoumávat, zda byl skutek popsán ve výroku jeho rozhodnutí skutečně prokázán. Pokud se odvolací kárný senát rozhodl žalobkyni postihnout za neuplatnění nároků uvedených v podání ze dne 1. 12. 2011, musí být prokázáno, že žalobkyně skutečně tyto nároky v zastoupení klienta zaviněně neuplatnila před uplynutím zákonné lhůty. K tomu je třeba připomenout, že všechny skutečnosti uvedené ve skutkové větě správně trestního rozhodnutí musí mít oporu v provedeném dokazování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 - 65, bod 14).
21. Dále je třeba zdůraznit, že podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii je kárným proviněním „*závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi*“. To znamená, že žalobkyni muselo být prokázáno ve vztahu k neuplatnění příslušných nároků jejího klienta zavinění přinejmenším ve formě nevědomé nedbalosti. Je třeba přisvědčit žalobkyni, že v bodu 21 odůvodnění napadeného rozhodnutí se objevila zcela zavádějící pasáž, v níž odvolací kárný senát uvedl, že „*s ohledem na konstrukci povinností advokáta vůči klientovi subjektivní stránka zásadně nehraje žádnou roli. Přesněji nehraje ji ani v této věci.*“ Subjektivní stránka je jedním ze znaků kárného provinění, který je třeba zkoumat vždy, a tedy i v nyní projednávané věci.
22. Nutno ale dodat, že zatímco výše citované dvě věty z odůvodnění napadeného rozhodnutí zdánlivě naznačují, že odvolací kárný senát zavinění žalobkyně vůbec nezkoval, ve skutečnosti tak učinil. Ze zbytku odůvodnění napadeného rozhodnutí se jeví, že odvolací kárný senát pod pojmem *subjektivní stránka* kárného provinění rozuměl pouze zavinění úmyslné, nikoliv nedbalostní. V bodu 21 napadeného rozhodnutí se totiž dále uvádí: „*Podstatné je, že ani kárný žalobce, ani napadené rozhodnutí netvrdí, že by kárně obviněná skutek spáchala s úmyslem poškodit klienta. ... Je tedy vycházeno pro kárně obviněnou z mírnější verze, totiž že se jednání dopustila z nedbalosti. A to, s ohledem na další námitku kárně obviněné, která bude dále zmíněna, z nedbalosti vědomé.*“ Odvolací kárný senát se tedy zjevně subjektivní stránkou zabýval a shledal zavinění ve formě vědomé nedbalosti. Jakkoliv tedy úvaha o tom, že subjektivní stránka v dané věci nehraje žádnou roli, byla nesprávná, ve výsledku napadené rozhodnutí obsahovalo zjištění o formě zavinění žalobkyně, a toto zjištění lze tedy podrobit soudnímu přezkumu.
23. Jak bylo shrnuto výše, žalobkyně byla sankcionována za to, že před uplynutím zákonné lhůty neuplatnila v civilním soudním řízení v zastoupení svého klienta konkrétní nároky uvedené v podání ze dne 1. 12. 2011. Toto podání je součástí správního spisu a vyplývá z něj, že klient prostřednictvím žalobkyně uplatnil vnos do SJM v celkové výši 2 950 000 Kč sestávající z úhrady společných, konkrétně specifikovaných dluhů. Klient dle svých tvrzení tyto dluhy splatil z prostředků, které získal prodejem pozemku parc. č. 1919, k. ú. Šlapanice u Brna, a stavby č. p. 866 nacházející se na daném pozemku; tyto nemovitosti měl klient dle svých tvrzení ve svém výlučném vlastnictví. Mezi účastníky nynějšího řízení je dále nesporné, že rozsudek Okresního soudu Brno – venkov ze dne

17. 10. 2008, č. j. 29 C 183/2008 - 11, kterým bylo rozvedeno manželství klienta, nabytí právní moci dne 10. 11. 2008. Tříletá lhůta pro určení rozsahu, v němž má být SJM vypořádáno rozhodnutím soudu podle § 150 odst. 4 obč. zák., tedy uplynula dne 10. 11. 2011 (srov. závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2009, sp. zn. 22 Cdo 1192/2007). Klientovy tvrzené nároky byly uplatněny po této lhůtě, a soud je také následně odmítl vypořádat (rozsudek Okresního soudu Brno – venkov ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 C 162/2011 - 468; součást správního spisu).
24. Otázkou je, zda neuplatnění daných nároků zavinila žalobkyně, nebo klient. Proti sobě stojí dvě verze událostí. Dle žalobkyně klient včas nedodal informace, na jejichž základě by bylo možné jeho nároky uplatnit; tyto informace v ucelené podobě dodal až v posledních několika dnech před jednáním soudu a zčásti dokonce až ráno v den tohoto jednání, a proto také žalobkyně písemné vyjádření uplatňující dané nároky sepsala až v den jednání a na tomto jednání je předala soudu krátkou cestou. Dle verze klienta, s níž se ztotožnily i kárné senáty obou stupňů, naopak žalobkyně všechny informace, které ke včasnému uplatnění nároků potřebovala, k dispozici měla, avšak nároky neuplatnila v důsledku laxního přístupu k věci, případně v důsledku neznalosti právní úpravy vypořádání SJM.
25. Kárné řízení sice není řízením trestní povahy ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 2013, č. 47195/06, *Müller-Hartburg proti Rakousku*, body 41 - 48). I přesto se však podle § 35e odst. 2 zákona o advokacii na kárné řízení přiměřeně použijí ustanovení trestního řádu. Z § 2 odst. 5 trestního řádu vyplývá zásada, že kárné orgány mají za součinnosti účastníků řízení postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Přiměřeně lze též vyjít ze závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, č. 3014/2014 Sb. NSS, dle něž má povinnost k prokázání skutkového stavu věci „*ve všech směrech správní orgán, bez zřetele na to, zda jde o objasňování skutkových okolností svědčících ve prospěch či neprospěch obviněného, stejně jako bez ohledu na to, jestli obviněný vůbec na svou obhajobu něco tvrdí a (nebo) ke svým tvrzením navrhuje důkazy a jaké*“ (bod 28). Zároveň však platí, že „*[u]vede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy*“ (tamtéž, bod 24).
26. Odvolací kárný senát postavil závěr, že žalobkyně o pozdě uplatněných nárocích věděla včas, ale neuplatnila je z vědomé nedbalosti, na třech důkazech. Prvním byl výslech klienta žalobkyně, druhým výslech klientovy družky, (výslechy provedeny na jednání kárného senátu konaném dne 6. 5. 2016) a třetím e-mail, který klient zaslal žalobkyni dne 14. 6. 2010, (proveden jako důkaz na jednání kárného senátu konaném dne 9. 9. 2016). Ke svědeckým výpovědím je třeba předeslat, že mezi žalobkyní a kárnými orgány žalované se vede spor o důvěryhodnost vyslechnutých svědků. Dle názoru soudu však není důvěryhodnost svědků a jejich výpovědí pro věc rozhodující, neboť svědci vypovídali natolik nekonkrétně, že o jejich výpovědi nelze skutkové závěry odvolacího kárného senátu opřít. Dostatečným důkazem není ani klientův e-mail. Soud níže všechny tři důkazy postupně rozebírá.
27. Klient ve své svědecké výpovědi sice tvrdil, že žalobkyni včas poskytl veškeré potřebné informace a doklady, jeho výpověď však byla nanejvýš obecná. Uváděl, že po žalobkyni chtěl, aby podala žalobu na vypořádání SJM, avšak nakonec žalobu stihla dříve podat

bývalá manželka. Klient uvedl, že není přesně schopen říct, které doklady žalobkyni poskytl, doklady se však „týkaly pozemků, domu po rodičích, obchodu ve Slatině“. Dále žalobce na jiném místě své výpovědi uvedl, že doklady žalobkyni předával postupně, „vždy je získal na katastru, jednalo se o doklady o prodeji rodinného majetku“. Uvedl také, že si nevzpomíná, že by žalobkyně mimosoudně jednala s právní zástupkyní bývalé manželky o vypořádání SJM před podáním žaloby. Klient také uvedl, že trpí od rozvodu psychickými problémy, které se stupňují a trvaly i v době, kdy jednal s žalobkyní jako svou právní zástupkyní.

28. Soud klientovu výpověď hodnotí jako nedostatečně konkrétní, aby z ní bylo možné činit jednoznačné závěry, na nichž odvolací kárný senát založil své rozhodnutí. Skutečnost, že klient s žalobkyní v určité míře komunikoval, není sporná. Rozhodující však je, zda v této komunikaci klient dostatečně specifikoval nároky, které byly následně opožděně vzneseny v soudním řízení. Z klientovy výpovědi je patrné, že si detaily svého jednání s žalobkyní nepamatoval, a nebyl tedy schopen potvrdit, o kterých konkrétních nárocích ji informoval. Je zřejmé, že klient žalobkyni sdělil, že prodal dům po rodičích, a z utržené ceny hradil blíže neurčené dluhy. Takto obecné informace však k uplatnění nároků stačit nemohly. K tomu bylo třeba, aby klient zaplacené dluhy přesně identifikoval z hlediska jejich výše, titulu a věřitele. Z klientovy výpovědi nelze dospět k závěru, že by tak učinil. Pokud klient uvedl, že žalobkyni předával blíže neurčené doklady, které „vždy získal na katastru“, zřejmě se jednalo o listiny týkající se nabytí a prodeje nemovitostí. Tyto podklady sice byly pro uplatnění nároků důležité, neboť z nich vyplývalo, že příjem z prodeje těchto nemovitostí byl klientovým vlastním příjmem, o výši a povaze hrazených dluhů však z listin dostupných v katastrální sbírce listin nemohlo být zřejmé nic. Klientova výpověď tedy neprokázala, že by žalobkyně byla o konkrétních uhrazených dluzích včas informována, a že by je tedy mohla uplatnit v soudním řízení.
29. Vyslechnuta byla i klientova bývalá družka, která se měla všech jednání klienta s žalobkyní účastnit (tento aspekt žalobkyně nečiní sporným). Její výpověď se sice v zásadě shodovala s výpovědí klienta, nebyla však o mnoho konkrétnější. Uvedla, že v kontaktu s žalobkyní byli již od roku 2009, kdy po ní žádali, aby podala žalobu na vypořádání SJM, k čemuž však nedošlo. Následně podala žalobu bývalá manželka a žalobkyně měla klientovi sdělit, že třicetidenní lhůta stanovená soudem k vyjádření se k žalobě je pouhou formalitou a že vyjádření lze podat i později. Svědkyně uvedla, že „nejpozději v červenci 2011 měla [žalobkyně] od nás k dispozici všechny doklady k podání vyjádření k žalobě“. Svědkyně však vůbec neuvedla, o které doklady se přesně mělo jednat, ani jak dospěla právě k časovému okamžiku červenec 2011. Na dotaz kárného žalobce byla schopna pouze upřesnit, že klient „opakovaně zajišťoval podklady z katastru“.
30. Ani z její výpovědi dle názoru soudu nelze jednoznačně usoudit, že klient žalobkyni včas zpravil o konkrétních nárocích, které byly následně uplatněny po lhůtě. Klientova družka nebyla schopna konkrétně uvést, o jaké nároky se mělo jednat, a pouze potvrzovala klientova tvrzení o dodání podkladů z katastru, které nemohly nic svědčit o konkrétních dluzích uhrazených klientem. Klientova družka také neuvedla, proč má za to, že žalobkyně všemi potřebnými informacemi disponovala zrovna v červenci roku 2011. Dlužno dodat, že ji dle protokolu o jednání kárný senát k upřesnění této výpovědi dostatečně nevedl, což je ale třeba přičíst k tíži žalované, neboť správné zjištění skutkového stavu bylo výlučně úkolem jejích kárných orgánů.

31. Uspokojivým podkladem pro skutková zjištění odvolacího kárného senátu není ani e-mailová zpráva, kterou klient žalobkyni zaslal dne 14. 6. 2010 (jednalo se o jedinou písemnou komunikaci mezi klientem a žalobkyní, která byla v kárném řízení získána). Tato e-mailová zpráva sice obsahovala určité informace o majetkových poměrech klienta, tyto informace však byly zpracovány neúplně, nejasně a zmatečně. Jednalo se o seznam nejrozumnějších údajů, z nichž některé zjevně s vypořádáním SJM nijak nesouvisely (např. informace o tom, jaké finanční prostředky dal klient synovi za účelem zakoupení automobilu), některé položky byly zcela nesrozumitelné (např. „Autodíly zboží p. Š. od něho jsem firmu autodíly koupil 156.000,-“ nebo „Povinné ručení manželka udělala smlouvu, ale nezaplatila, peníze dostala, smlouva byla zrušena, jezdil jsem bez povinného ručení i do Rakouska...Erste Bank, řešení problémů nakonec znovu zaplatila“). Z některých položek je jasné, že se týkají konkrétních dluhů, není ale zřejmé, zda klient žalobkyni zkrátka zpravil o existenci dluhu, nebo o tom, že jej z vlastních prostředků uhradil (např. „Václav Hudec smlouva o půjčce nevím, zda mi to potvrdí, manželka o tom věděla 230.000,-“ nebo „Půjčka od Zdeněk Kláška, postupně za energie a chod domu 300.000,-“).
32. Soud má za to, že na základě e-mailové zprávy ze dne 14. 6. 2010 žalobkyně nemohla kvalifikovaně sepsat žádné podání k soudu. Zpráva byla zmatečná, ve většině bodů nejasná, a vyplývalo z ní, že klient nepochopil, které skutečnosti jsou při vypořádání SJM relevantní. Pokud žalobkyně na tento styl komunikace ze strany klienta reagovala tak, že jej požádala, ať jí dodá relevantní doklady, aby mohla sama identifikovat, která tvrzení lze v soudním řízení uplatnit, postupovala zcela rozumně. Je sice pravda, že některé nároky, které klient nakonec prostřednictvím žalobkyně uplatnil v podání ze dne 1. 12. 2011, se v určité podobě v e-mailu ze dne 14. 6. 2010 objevily, celá řada zmatečných údajů z e-mailu však nakonec žádné využití v řízení před civilním soudem nenalezla. Zpětně tedy lze identifikovat, že klient již v e-mailu v roce 2010 sdělil zárodky informací, které byly nakonec žalobkyní v soudním řízení použity, žalobkyni však nelze vytýkat, že tyto zárodky nebyla schopna bez další komunikace s klientem přetvořit do tvrzení uplatnitelných v řízení před soudem. Ostatně i ze svědecké výpovědi klientovy družky vyplynulo, že mezi klientem a žalobkyní měla po odeslání e-mailu z června 2010 více než rok probíhat další komunikace, jejíž konkrétní obsah však v kárném řízení nebyl prokázán. Bez znalosti obsahu této komunikace však nelze posoudit, zda žalobkyně včas v ucelené podobě věděla nebo mohla vědět o nárocích, které následně v zastoupení klienta uplatnila.
33. Jelikož se odvolací kárný senát o žádné další důkazy neopíral a z výše uvedených tří důkazů jím zjištěný skutkový stav nevyplýval tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, je třeba dospět k závěru, že zjištěný skutkový stav nemá oporu ve spise. V pochybnostech je třeba přiklonit se ke skutkovému závěru výhodnějšímu pro žalobkyni jako kárně obviněnou, tedy že opožděné uplatnění klientových nároků v soudním řízení nezavinila.
34. Kárný senát I. stupně ve svém rozhodnutí nad rámec výše uvedeného uváděl, že žalobkyně si vůbec nebyla vědoma povinnosti uplatnit nároky do tří let o právní moci rozhodnutí o rozvodu manželství podle § 150 odst. 4 obč. zák. Pokud by tomu tak skutečně bylo, jednalo by se o významnou skutečnost svědčící v neprospěch žalobkyně. Takové zjištění však v provedených důkazech nemělo žádnou oporu. Odvolací kárný senát také skutkový závěr o neznalosti právní úpravy ze strany žalobkyně v podstatě opustil, když v bodu 27 svého rozhodnutí uvedl: „Přílišný důraz nelze klást na spekulaci kárného senátu o neznalosti judikatury ze strany kárně obviněné. Není totiž podstatné, zda kárně obviněná judikaturu

znala nebo neznala, neboť objektivně nárok nebyl uplatněn včas, ač uplatněn být měl.“ Touto otázkou se tedy soud nemusel více zabývat.

35. Je třeba dodat, že odvolací kárný senát v bodu 26 napadeného rozhodnutí dezinterpretoval obhajobu žalobkyně, když uvedl, že se žalobkyně soustředila pouze na skutečnost, že jí klient včas nedodal relevantní podklady. Podle odvolacího kárného senátu však žalobkyně nevysvětlila, proč nejprve nebyly nároky ve lhůtě uplatněny před soudem v rovině tvrzení s tím, že by k nim až následně byly učiněny příslušné důkazní návrhy. Žalobkyně však po celou dobu kárného řízení tvrdila, že nároky uplatněné v podání doručeném soudu dne 1. 12. 2011 nemohla dříve uplatnit ani v rovině tvrzení, neboť od klienta neměla dostatečně konkrétní informace o těchto nárocích. Je pravda, že žalobkyně tuto svou argumentaci opakovaně formulovala tak, že jí žalobce neposkytl příslušné „*doklady*“, z kontextu je však zřejmé, že dle tvrzení žalobkyně jí klient vůbec neposkytl dostatek vstupních informací pro uplatnění nároků. Jak soud uvedl výše, malá část komunikace mezi klientem a žalobkyní, která byla v kárném řízení prokázána, obhajobu žalobkyně nevyvrací, a naopak ji spíše potvrzuje.
36. Jakkoliv ani skutková verze žalobkyně nebyla v řízení prokázána tak, aby o ní nebyly důvodné pochybnosti, svědčily jí některé provedené důkazy. To platí především o písemném prohlášení administrativní asistentky žalobkyně J. S. ze dne 23. 9. 2013. Z protokolu o jednání kárného senátu I. stupně ze dne 24. 9. 2013 vyplývá, že toto písemné prohlášení bylo provedeno jako důkaz. Kárný senát I. stupně však ve svém rozhodnutí neuvedl, jak uvedenou listinu ve vztahu k obhajobě žalobkyně hodnotil a proč případně J. S. nevyslechl jako svědkyni, měl-li o jejím písemném prohlášení pochybnosti. V bodu 13 prvostupňového rozhodnutí se sice na uvedený důkaz odkazuje, kárný senát prvního stupně z něj však vyvodil pouze to, že žalobkyně vyjádření podané k soudu dne 1. 12. 2011 sepisovala až v ten den ráno. Toto zjištění samo o sobě v rozhodnutích kárných senátů obou stupňů vyznívá v žalobkynin neprospěch, ale zasazeno do patřičného kontextu může mít význam opačný. Asistentka žalobkyně totiž ve svém písemném prohlášení uvedla, že se žalobkyně s klientem mnohokrát neúspěšně pokoušela spojit, a to i telefonicky. Dále uvedla, že vyjádření bylo sepisováno až ráno v den jednání před soudem proto, že klient potřebné podklady dodal až v posledních několika dnech před jednáním a některé dokonce až přímo v den jednání. Kárné senáty obou stupňů tuto část prohlášení asistentky žalobkyně zcela ignorovaly, nijak ji ve svých rozhodnutích nehodnotily, a tím porušily svou povinnost postupovat tak, aby byly zjištěny veškeré podstatné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobkyně.
37. Skutkové verzi žalobkyně nepřímou svědčily i další zjištěné okolnosti. Vzhledem ke zmatečnosti e-mailu klienta, který byl v kárném řízení proveden jako důkaz, si lze velmi dobře představit, že klient ani následně s žalobkyní nekomunikoval srozumitelně. Navíc sám klient vypověděl, že od rozvodu trpěl stupňujícími se psychickými problémy. S odvolacím kárným senátem sice lze souhlasit, že tato skutečnost sama o sobě klientovi neubírá na důvěryhodnosti, nepřímou však podporuje věrohodnost tvrzení žalobkyně, že s ní klient v době často nekomunikoval a nebyl dosažitelný. Soud tedy uzavírá, že skutková verze žalobkyně se jeví být na základě důkazů provedených v kárném řízení přinejmenším stejně pravděpodobná jako skutková verze klienta, k níž se přiklonily kárné senáty.
38. Kárné řízení je postaveno na principu, že kárně obviněná není povinna prokázat svou nevinu, a v pochybnostech je tedy třeba preferovat skutkovou verzi, která je příznivější pro

kárně obviněnou. Pokud odvolací kárný senát své rozhodnutí založil na skutkovém stavu, který nebyl provedenými důkazy dostatečně prokázán, a neměl tedy oporu ve spise, zatížil své rozhodnutí vadou podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. Soud z výše uvedených důvodů napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť bylo založeno na skutkovém stavu, který nemá oporu ve spisech. Jelikož stejnou vadou trpí i prvostupňové rozhodnutí a nelze si představit, že by k jejímu zhojení došlo v odvolacím řízení, zrušil soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i rozhodnutí prvního stupně. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Žalovaná je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. v pokračujícím řízení vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.
40. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Tím je v nyní projednávané věci žalobkyně, jejíž náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokáta za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení, podání žaloby a repliky k vyjádření žalované. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($3 \times 3\,100 = 9\,300$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$). Odměna advokáta tak činí 10 200 Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 12 342 Kč. Spolu se soudním poplatkem tedy žalobkyni na náhradě nákladů řízení náleží 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. září 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu